

COLOFON

Jaargang 2007-2008, nummer 01

Foto omslag:

Afschijt van de voorzitter: Jeroen's Punt

Redactieadres:

buitenblad@domrenner.nl

Redactie Buitenblad:

Sjaak Veken
Joris van Berkel
Chris Ridderbos
Jasper Hentzen
Jasper Vis

Kopij sturen naar:

buitenblad@domrenner.nl

Oplage:

130 stuks

Kopijdatum volgende BuitenBlad:

laatste vrijdag in januari

USWV de Domrenner wordt gesponsord door:

Dupree Cycles – Xtreme Bikes
Mertens Public Dialogue
Snel Tweewielers
Let me do it!
Co van Beek Tweewielers
Trias Sportfysiotherapie
Ortho Fysiotherapie

Het BuitenBlad is het officiële orgaan van de Utrechtse Studenten
WielerVereniging de Domrenner.

Club van Honderd:

Loet Scholma

Buitenblad Jaargang '07-'08, nummer 01

Domrenners,

Trouwe lezers van het Buitenblad lezen als eerst het "redactioneel". Het is een vertrouwd concept en altijd origineel. Eerst een pakkend begin, met hier en daar een grappige zin. Daarna volgt een beschrijving van wat de lezer verwachten kan. Succes verzekerd en niets mee mis, dus even schrikken dat het nu anders is. We zijn genoodzaakt af te wijken. Serieuze omstandigheden, dus gelieve niet te zeiken. In de redactie is iets ingrijpends gebeurd dus deze ommezwaai is goedgekeurd. Wat is er aan de hand? We zijn aanbeland in een nieuwe tijd en nemen daarom afscheid. Voor vijf redactieleden was het tijd om te gaan. Hieronder ziet u hun namen staan.

Joost van Helvert	(2005-2007)
Maarten Deenen	(2006-2007)
Wouter Caro	(2005-2007)
Kees Kramer	(2005-2007)
Miguel Alvares	(2006-2007)

Jongens, deze is speciaal voor jullie:

*Vijf edities in een jaar
Toch niet genoeg
De kritiek was zwaar
Ondanks het gezwoeg*

*Maar herinnering aan die jaren
Vergaderingen vol pikante praat
En de geur van sigaren
Dat is een ontelbaar resultaat.*

*De herinnering aan die jaren
Het was een bijzondere tijd
Die moeten we bewaren
Tot in de eeuwigheid*

Gelukkig is niet iedereen onder de druk bezwaken. Te weten Joris, Chris en dhr. Veken. Zij blijven cool en geven niet op. Entertainment is hun doel en daarmee staan zij aan de top. Bovendien is de redactie versterkt met Hentzen en Vis. Twee talenten waar niets mis mee is. Gezamenlijk zetten zij de redactie voort, dus lees en geniet, woord voor woord!

De redactie.

Van de Voorzitter

door Matthijs Kuipers

Jullie hebben op het moment het eerste Buitenblad van dit vereniging-sjaar onder ogen. Hoewel ik dit logischerwijs schrijf op een moment waarop dit Buitenblad nog niet van de persen gerold is, een moment waarop ik dus nog niks weet over de kwaliteit van dit Buitenblad, neem ik toch de gok en feliciteer ik de redactie met dit meesterwerk!

Aangezien dit het eerste Buitenblad is, is dit ook mijn allereerste 'Van de Voorzitter'. Dit beseffende heb ik eens overdacht wat voor vorm ik wil geven aan deze niet onbelangrijke rubriek zo voorin het Buitenblad. Een plek van waar ik als een ware volksman te werk kan gaan, om zo de draagkracht voor dit bestuur te behouden? Laat ik hierover zeggen dat wanneer dit het geval zou zijn, ik het in ieder geval niet openlijk zou uitspreken. Deze plek zou ik natuurlijk ook kunnen gebruiken om mijn eigen prestaties op wielergebied in een iets beter daglicht te zetten. Niks anoniem in de buik van het peloton meegefietst, maar in de achterste linies mezelf opgeofferd voor de ploeg. Helaas lijkt ook dit mij iets te doorzichtig voor deze rubriek. Uitslagen bereiken jullie sneller dan het Buitenblad (helaas, een wekelijks periodiek in fullcolour zit er voorlopig nog niet in), en uitslagen liegen niet.

Nee, ik vrees dat er in deze rubriek veel continuïteit gaat zitten ten opzichte van de afgelopen jaren. Ik zal dus wijzen op aankomende activiteiten (Baandagje 9 december!), en terugblikken op dat wat achter de rug is (ALV 23 oktober).

Ja, eerst dat baandagje dan maar. Hier oproepen je op te geven is enigszins zinloos. Volgens de planning vallen het bezorgen van het Buitenblad en het pakken voor het baandagje ongeveer op hetzelfde moment (wie weet kun je 'm mooi lezen tijdens de lange reis naar het hoge noorden). Rest mij te zeggen dat ik er zin in heb, en dat ik

erg benieuwd ben naar de tijden op de traditionele 250 meter met vliegende start.

Maar valt nog meer vooruit te blikken: de Licentiehoudersavond komt er aan. Datum hiervoor is 7 december, dus ook al zo'n activiteit die ongeveer samen zal vallen met de verschijning van dit blad. Een activiteit waarvoor dit als het goed is niet het geval is is de Sinterkerstviering. Deze staat gepland op 17 december. De uitnodiging is reeds verstuurd, opgeven kan tot 10 december. Dit was het wat betreft het vooruitblikken.

Dan de terugblik: de ALV. Het moest allemaal erg snel, en dat was natuurlijk geen mooi begin! Ik heb dit in de eerste Voorzittersmail al verteld: eind februari is het de bedoeling dat er een avond komt waarop we de kwestie Oud-Domrenner kunnen bespreken. Op dat moment zal al voldoende duidelijk zijn hoe de zaken technisch in elkaar zitten. Op de HALV gaan er dan vervolgens spijkers met koppen geslagen worden.

Tot zover de eerste 'Van de Voorzitter', hopelijk tot snel!

Een nieuw verenigingsjaar; een nieuwe Buitenblad-redactie en een nieuw bestuur. Zoals altijd bij een 'nieuw jaar' is het ook bij de wisseling van de redactie een tijd van goede voornemens (halen we de 6 edities?), nieuwe plannen en hoop voor de toekomst (vallen de vernieuwingen wel in de smaak?). Maar ook de goede elementen uit het verleden blijven behouden: daarom krijgt het bestuur eerst de kans zich voor te stellen.

Voorzitter

Sinds eind oktober ben ik jullie voorzitter. Hoewel we al weer ruim een maand aan de slag zijn, is het gelukkig nog niet te laat me aan jullie voor te stellen. Daarom nu dit stukje met de intrigerende vraag 'wie ben ik?'

Eerst maar wat droge feiten. Op 14 november 1986 ben ik in Zeist geboren. Hier heb ik mijn hele jeugd doorgebracht, tot ik op 18-jarige leeftijd in Utrecht ging studeren en hier niet veel later ook kwam wonen. Na eerst een jaar natuurkunde gestudeerd te hebben, ben ik vorig jaar aan iets anders begonnen: geschiedenis. Een studie waar ik me erg thuis voel! Inmiddels woon ik niet meer op mijn eerste kamer op de Cambridgelaan maar woon ik in de Zeeheldenbuurt.

Die jeugd overigens, die stond geenszins in het teken van wielrennen. De sporten die ik beoefend heb zijn, in chronologische volgorde, korfbal (!), judo (gele band, geen hoogtepunt in mijn sportieve carrière) en voetbal. De laatste sport heeft mij nog het langs van de straat gehouden, maar toen ik een jaar of 16 was hield ik het hier ook voor gezien. Op die leeftijd reed ik mijn dagelijkse ritje van huis naar school nog op een erfenis uit het verleden: de mountainbike die ik kreeg toen ik een jaar of 12 was. Dit was natuurlijk een fiets die door de fabrikant gemaakt was voor dit dagelijkse gependel. Niet om de zware beproevingen van de alom gevreesde Utrechtse

Heuvelrug te doorstaan. Toch besloot ik dit te doen, ik werd mountainbiker! Overschat dit niet, het betekende dat ik eenmaal per week een ritje van een kilometer of vijftig ging maken met een al bestaand groepje. Het groepje was een uitgekiende mix van ouderen (die nog wel iets vaker fietsten, om de conditie op het noodzakelijke peil te houden) en jongeren (die slechts eenmaal per week of zelf nog minder vaak fietsen).

Toen ik Utrecht kwam was ik benieuwd of er een studentenclub voor het ATB'en bestond. Nee dus, er was alleen maar een wielervereniging die luisterde naar de naam 'de Domrenner'. Ik ben toch maar lid geworden, en heb snel gezorgd dat ik in het bezit kwam van een eenvoudige racefiets. De rest is geschiedenis, ik zit nu een jaar of twee bij de Domrenner en heb me het afgelopen jaar voor het eerst gemengd in het wedstrijddijden, wat erg bevallen is.

Wat ook geschiedenis is, maar dan nu letterlijk, is mijn studie. Ik ben op het moment bezig aan mijn tweede jaar van de bachelor Geschiedenis. Veel Domrenners kom ik op de Drift niet tegen, maar misschien is het tijd hier wat aan te doen en te beginnen met het binnenstadequivalent van de vele koffiemeetings die er schijnen plaats te hebben in de UBU.

Om het verder een beetje kort te houden, ik vul mijn tijd voor de rest nog met: schaatsen, werken, squashen, gitaar spelen, het nieuws volgen en uitkijken naar de eerstvolgende Domrennerborrel.

Tot zover deze samenvatting van mezelf. Iedereen een fijn jaar toegewenst, en hopelijk tot snel,

Matthijs Kuipers

Secretaris

Ha die Domrenners!

Als jullie nieuwe secretaris zal ik even

wat meer over mezelf vertellen...

Ik ben op 13 februari 1988 in Arnhem geboren. Samen met mijn twee oudere zussen ben ik in verschillende dorpen in Nederland opgegroeid. De laatste 10 jaar heb ik in Heteren en Doorwerth (allebei vlakbij Arnhem) gewoond en daar heb ik ook op school gezeten. Vorig jaar ben ik hier in Utrecht komen wonen en ben ik geneeskunde gaan studeren.

Voordat ik met het fietsvirus besmet werd, was ik vooral tussen de paarden te vinden. Op mijn zesde had ik mijn eerste paardrijles en het werd hierna alleen maar serieuzer. Ik had samen met mijn zus een pony en later zelf een eigen paard waar ik zeven dagen in de week druk mee was. Bijna elk weekend gingen we op concours. Twee jaar geleden kreeg ik hier genoeg van en heb ik mijn paard verkocht. Omdat ik wel graag iets aan sport wilde blijven doen ben ik vervolgens een jaar gaan volleyballen. Dat was ontzettend leuk. Ik zat in een team met een stel fanatieke meiden en speelde ook regelmatig wedstrijden. Toen ik naar Utrecht verhuisde ben ik hiermee gestopt.

Vorig jaar zomer was ik in Zwitserland op vakantie en ging daar een dagje op een geleende racefiets in de bergen fietsen. Ondanks het feit dat ik aan het eind van de tocht over de kop sloeg en hard tegen het asfalt smakte, was ik op slag verliefd geworden op het fietsen. Terug in Nederland kocht ik dan ook gelijk mijn eigen 'stalen ros' en ben ik nog een weekje op fietsvakantie gegaan naar Graubünden.

Toen de winter kwam wilde ik graag blijven fietsen. In het weekend ging ik al af en toe met mijn vader mountainbiken. Maar ik wilde graag ook doordeweeks in Utrecht in beweging blijven. Zo kwam ik erbij om voor de wintermaanden een spinningabonnement te nemen bij de Domrenner. Pas tijdens het introkamp fietste ik

daadwerkelijk in een Domrenner-peloton, wat echt ontzettend leuk was. Afgelopen zomer heb ik dan ook heel wat kilometers gemaakt en ook wat tourtochten en twee wedstrijden gereden.

Nu het weer kouder wordt, dient mijn racefiets eigenlijk alleen nog maar als wasrek. Wel heb ik een aantal weken geleden een nieuwe mountainbike gekocht om in ieder geval in het weekend nog wat kilometers te maken en spin ik net als vorig jaar elke dinsdagavond.

Toen Judith me een aantal maanden geleden vroeg of ik haar functie in het bestuur wilde overnemen, leek me dat gelijk ontzettend leuk om te doen, al had ik nog geen idee wat er van me zou worden verwacht. De afgelopen weken als secretaris is me dit wel duidelijker geworden en ik heb ontzettend veel zin in dit jaar!

Jolien Janssen

Penningmeester

Heey boefjes,

Als nieuwe pennie ben ook ik aan de beurt om wat meer over mezelf te vertellen. Je vraagt je misschien af wie nou die dude is die namens de Domrenner af en toe geld van je rekening afgiert, nou dat ben ik dus. De naam is Daniël, maar de meeste noemen me gewoon Dani, "Boob" of Tietje. Je mag me noemen wat je wil, ik vind het allemaal mooi.

Op 18 februari 1985 begon het allemaal voor mij. In Schoorl, een dorp vol kaaskoppen wat gelegen is aan de Noord-Hollandse kust vlakbij Alkmaar (AZ!), groeide ik op en was ik vaak in de duinen te vinden. Ik deed aan veel sporten maar tot m'n 15e was ik het meest fanatiek in voetbal, skaten en tennis. Omdat er in Schoorl een zwaar (en) mooi mtb-parkoers ligt kocht ik op m'n 15e een mountainbike, zodat

Het bestuur stelt zich voor

ik hier samen met wat vrienden flink kon gaan huishouden. Ik vond het zo mooi dat ik al snel meedeed aan wat jeugdwedstrijdjes in de buurt en uiteindelijk een mtb-licentie nam bij de nieuwelingen (15/16 jr). Aangezien m'n schoolresultaten er in dat jaar niet beter van werden, een rugblessure me parten speelde en het gewoon tijd was voor andere dingen, zoals drummen in m'n rawk&roll band The Shakez!!, was ik klaar met het fietsen en heb ik tot ik vorig jaar lid werd van de Domrenner amper meer op een fiets gezeten.

Wat school betreft heb ik na het gymnasium in Alkmaar een officierenopleiding op het Koninklijk Instituut voor de Marine gevolgd, maar na twee jaar hield ik het daar weer voor gezien. Het was een mooie tijd met mooie reisjes, feesten en parachute/duikweekendjes, toch kwam langzamerhand het besef dat een leven als "government issue" niet voor me was weggelegd. Van het levend stratego spelen en vissticks eten ben ik daarom overstapt naar het studentenleven in Utrecht waar toentertijd bijna al m'n vrienden studeerden. Het scharrige studentenbestaan nam zijn intrede en inmiddels woon ik dan ook alweer meer dan twee jaar in m'n kamertje van 2,5 bij 3 in een studentenhuus in De Meern. M'n citaatje brengt me daarbij dagelijks naar de stad waar ik rechten studeer en ik mag niet klagen. Zolang ik elke dag wakker wordt met "het" vakantiegevoel vind ik het allemaal mooi en blijf ik lekker studeren. Naast rechten volg ik namelijk nog een studie criminologie aan de VU in Amsterdam en een "thuis" mbo-opleiding Beveiliging. Veiligheid voor alles zal ik maar zeggen.

Bij de Domrenner ben ik vorig jaar zomer weer met fietsen begonnen en inmiddels heb ik het weer flink te pakken. M'n eerste wedstrijdjaar bij de amateurs was mooi en ik kijk alweer uit naar komend seizoen waar ik hoop met nog meer Domrenners aan de start te kunnen staan.

Zo langzamerhand begin ik van al dat

geouwehoer over mezelf toch wat leuk te krijgen aan m'n willy wonka dus tot slot wil ik nog even kwijt dat ik hoop dat het een mooi jaartje gaat worden. Ik heb veel vertrouwen in de andere bestuursleden en gezien het enthousiasme van het merendeel van jullie plus het feit dat ik de staatsloterij ga winnen twijfel ik er niet aan dat het een topjaar wordt.

Tot later in het Ledig Erf of op een training!!

Cheerz!

Daniël Borst

PR/Sponsorsecretaris

Het meisje op de gele concorde als nieuwe PR commissaris! Helaas heb ik nog geen mooie sterke fietsverhalen om dit stukje mee te vullen. Al wel anderhalf jaar in het bezit van een racefiets, maar ik zit pas een jaartje echt op mijn fiets en ben afgelopen zomer niet in de gelegenheid geweest de bergen op te zoeken. Een jaartje in het bestuur leek mij wel erg leuk toen ik gevraagd werd. Driekwart jaar geleden dacht ik nu al student-af te zullen zijn, maar een pre-master in de culturele antropologie bewijst nu het tegendeel. Mijn onderzoeksscriptie voor de master van psychologie loopt hiernaast wel nog even door, maar ik hoop deze toch echt in maart helemaal afgesloten te hebben. Na een jaar pre-master ben ik van plan de master van culturele antropologie te volgen wat inhoudt dat ik volgend studiejaar een paar maanden in het buitenland zal verblijven om onderzoek te doen. Dit jaar was dus een mooie kans om, in de vorm van een bestuurslid, actief te kunnen zijn voor de Domrenner.

Het laatste jaar heb ik enkele van de activiteiten van de PR commissaris leren kennen door deel uit te maken van de PR/Sponsorcommissie. Nu met Joost als een nieuwe aanwist voor de commissie en natuurlijk zeer spi-

jtig een verlies in het opstappen van de personen Sjaak en Wouter, zal ik proberen via deze commissie mijn taak als PR commissaris goed uit te voeren. Mijn doel hierin lijkt me voor de hand liggend; meer sponsorgeld en naamsbekendheid voor de Domrenner.

Ik heb er vertrouwen en zin in dit jaar met z'n vijfjes het bestuur van de Domrenner tot een succes te maken. En met een extra stok achter de deur om als bestuurslid op de zaterdagtrainingen aanwezig te zijn, zal in de winter doorfietsen vast een goede basis leggen om volgend jaar rond deze tijd wel mooie sterke fietsverhalen te kunnen vertellen!

Mary Rose Postma

Wedstrijdsecretaris

Bij wijze van uitzondering wordt de wedstrijdsecretaris dit maal voorgesteld door de redactie; Vis had blijkbaar niets beters te doen.

Onze wedstrijdsecretaris voor dit jaar heet Nivard Kagie. Ooit in het Buitenblad al beschreven als 'gemoedelijke Brabander'. Vorig jaar maakte hij zijn debuut in de Domrenner-kleuren na daarvoor voor Brabant 2000 gereden te hebben.

Afgezien van deelname aan het NK voor amateurs-A en de Ronde van Brabant viel zijn wedstrijdseizoen vorig jaar volledig in het water door de ziekte van Pfeifer. Blijkbaar had hij nog niet genoeg Pfeifer gehad, want hij kan ook al enige tijd aan de zijde van de lieflijke Domrenster Kim Pfeifer aangetroffen worden.

Hoe goed zijn prestaties in de wedstrijden ook zijn, stukjes schrijven voor het Buitenblad gaat hem een stuk minder gemakkelijk af... ondanks herhaaldelijke herinneringen is het Nivard niet gelukt op tijd zijn stukje bij de redactie in de mailbox te krijgen.

Fietsen voor het goede doel?

door Sjoerd Rammelt

Mijn Duchenne Heroes tocht werd geboren toen een vriend uit mijn studietijd in Groningen in Mei 2007 me met een sms op de hoogte bracht van het project. Met een aanlokkelijke tekst wist hij mijn aandacht direct te trekken. Maar waarom deed ik aan een dergelijk project mee? Ik had kunnen zeggen: voor het goede doel natuurlijk! Maar om eerlijk te zijn was de uitdaging van de tocht op ze minst zo belangrijk. Zeven dagen fietsen op onverhard terrein, wat wil een fietser nog meer?

Ohh...we fietsen voor een goed doel, dat is hartstikke mooi. Dat staat vast goed op mijn c.v.. Ja toch?

Wat was dat?

Duchenne? Spierdystrofie? Wat houdt dat in?

Een ongeneselijke spierziekte die vooral bij jongens voorkomt, en die leidt tot een vroege dood. Moeilijk bewegen... en dan niet meer bewegen. Ohhh... ja wel eens van gehoord, maar het is niet heel bewust binnengekomen. Ja, die ziekte is niet zo groot denk ik, dus dan is er ook weinig aandacht voor, schat ik zo in. Maar kom op, we gaan gewoon een lekker weekje fietsen toch? Ja lijkt me. Afzien? Zal wel gaan denk ik. Gewoon hard trainen van te voren, dan redden we het wel. Weet je dat wel zeker?

Het beeld wat ik hier schets gaat misschien een beetje te ver. Het ging voor mij om de combinatie van het fietsen en het doel. Losstaand zou ik me niet snel in een dergelijk project hebben geworpen. En dat is ook meteen de kracht van het evenement. De inspanning van de deelnemers spreekt tot de verbeelding bij de sponsors en heeft tegelijkertijd een motiverende functie voor sportievelingen. Ik zeg hier sportievelingen omdat de deelnemers echt niet allemaal fietsers zijn, soms niet eens echt sportief. Er zijn deelne-

mers die speciaal op de fiets zijn gesprongen voor dit project. Het feit dat enkelen van hen de tocht uitreden was wat mij betreft een grootse prestatie.

Naast de fietsers stond er een groot vrijwilligersteam klaar die bestond uit enthousiaste individuen die voor enkele dagen of gewoon de hele week meedingen. De ondersteuning tijdens de week was zeer goed. Enkele opvallende aspecten wil ik noemen:

- De hele week hebben een stel pubers van een horeca opleiding voor ons goed gekookt. Doordat ze 's nachts het behoorlijk op een zuipen zette en overdag hard aan het werken waren, was de vermoeidheid van deze groep te vergelijken met de fietsers.

- Het massage team bestond veelal uit studenten en een aantal ervaren fysiotherapeuten. Vooral de studenten waren erg in trek bij de hoofdzakelijk mannelijke fietsers.

- Bike to build was de gehele week voor de fietsers beschikbaar. Vaak lagen er enkele tot tientallen fietsen na een etappe klaar voor reparatie. De mecaniciens stonden tot ver in de nacht met een biertje aan de fietsen te sleutelen.

- Het team van de organisatie was zeer enthousiast, en was goed voorbereid. Vanuit mijn perspectief leek er veel goed te gaan. (Maar na het NSK weet ik dat dit ook wel eens heel anders kan zijn geweest)

In de voorbereiding vond ik het vooral lastig om voldoende sponsors binnen te halen. Uiteindelijk is het gelukt om met zijn tweeën ruim 5500,- euro binnen te halen, maar dit ging zeker niet makkelijk. Veel deelnemers konden via het werkveld bedrijven aanschrijven en daarmee grote bedragen lospeuteren. Deze connecties had ik niet. Eelko, mijn teamgenoot van het Gizom Team, en ik hebben het vooral moeten hebben van relatief kleine bedragen van vrienden en kennissen. Van het bedrijf Gizom kregen wij echter 1000,- euro en een kledingpakket.

Hieronder geef ik een beschrijving van de week:

De eerste dag begon in Luxemburg. Vanaf Wiltz naar Houffalize, La Roche en Ardenne om te finishen in Ereze. Ik denk dat ik dat ik deze dag mag kwalificeren als een redelijk lichte etappe, het leek wel vakantie met de zon die de gehele dag scheen. We hebben krap 100 km gefietst, maar toch meer over asfalt dan verwacht. De GPS, die we gebruikten als richtingwijzer, reageerde vaak traag onder het bommendak en dat maakte dat verkeerd fietsen een gewoonte werd. Eenmaal op het asfalt kom je er lastig vanaf, de kleine paadjes zijn dan lastig te vinden. In de loop van de week werd ons samenspel met de GPS beter, je stelt je in op de traagheid van het apparaat. In plaats van het 30 meter perspectief, zoomde ik al snel uit naar 200 meter. Het overzicht over het terrein werd hierdoor beter.

Na tien kilometer kwamen we voor het eerst in het bos, een raar stijl pad rechts omhoog. De eerste meters moest ik lopen, maar daarna probeerde ik toch op te stappen. De druk was hoog omdat er veertig man achter me stonden, ik zou de helling echt gaan fietsen. Mijn overmoed werd wreed verstoord door de eerste kettingbreuk die gelukkig in enkele minuten gerepareerd was.

Het kamp en de organisatie is goed en zeer gezellig, binnen een dag heb je met iedereen, ruim 200 man, contact gehad.

Mijn blessures waren vooraf een belangrijk aandachtspunt. In de eerste maanden van het wielerseizoen was ik geblesseerd geraakt en ik herstelde hier moeilijk van. Toen ik op de mountainbike stapte in juni werd het gelukkig beter. Mijn houding was anders op de mountainbike. Ik denk dat ik doordat ik meer rechtop zat minder last had van een verkorte rechter hamstring die voor overbelasting in mijn knie zorgde.

De tweede dag gingen we er echt te

genaam: "was ik gisteren nog enigszins in mineur vanwege onvoldoende uitdaging, vandaag heeft het helemaal goed gemaakt. Vandaag ruim 100 km op de fiets gezeten, met veel stijgen en dalen. We hebben bijna de gehele tijd offroad gereden, over mooie tracks die lokaal waren uitgezet. Het eerste stuk was nog even zoeken, dit leverde enige wrijving op in de groep over de te nemen route, maar hier kwamen we ongeschonden uit. Na de eerste checkpoint, op ongeveer 40 km, nam ik de GPS over en gingen we over mooie singletracks. Deze wissel kwam tot stand omdat ik steeds voorop in de groep reed. Ik kon deze tijd nu inzetten om de juiste route te kiezen. Verder is mijn richtingsgevoel redelijk ontwikkelt door het fietskoerieren. Dit resulteerde in een relatief vroege terugkomst, net na vijf uur. Verder wil ik nog even afkloppen, vandaag geen materiaalpech gehad, laten we er morgen nog zo 'n dag van maken.

Qua moeheid gaat het redelijk, ik ben nu net na het eten en een wijntje wel behoorlijk rozig, maar zolang ik het ziekenhuis kan vermijden heb ik veel vertrouwen dat ik de tocht kan uitrijden. En de massage vandaag na de tocht was zeer goed."

Op deze tweede dag kreeg ik de titel 'klimgeit' van de andere bikers, ik merkte dat ik iedereen omhoog redelijk makkelijk voorbij reed. De fietsvakantie met Arnold en de bloktrainingen die ik in de zomer in de Alpen tegen een helling van 18% had afgewerkt wierpen de vruchten af. De krachtextplosies van deze dag moest ik later in de week echter bekopen met veel moeheid. Sparen is toch het devies voor de eerste dagen.

Op dag drie kreeg ik namelijk al te maken met vermoeidheid. De beklimmingen van dag twee had ik slecht verteerd. Aan het einde van de dag schreef ik het volgende: "net aangekomen in de buurt van Vaals, na een lastige etappe. Vanochtend werd er aangegeven dat er een makkelijke

etappe op het programma stond. Als ik me daar op instel dan wordt het meestal een lastige klus. De 82 km bleken een krappe honderd te zijn, en het weer was dramatisch. Regen, regen, regen. We stonden op met regen en hebben 5 uur stevige buien tot aan de middag gehad. De combinatie met een lage temperatuur, 8 graden op de Hoge Venen, maakte de gevoelstemperatuur erg koud. Hier kwamen we ook een boswachter tegen die onze fietsen wou afpikken en een verbaal wou uitschrijven als we niet snel terug op de paden zouden gaan. Maar helaas voor de boswachter: wij gaan waar de GPS ons stuurt. Soms is dit op plekken waar de modder tot aan de knieën komt, en soms is dit klimmen over boom na boom die het pad blokkeren. Vol goede moed gaan we elke keer weer verder. Vaak wordt er even om gelachen, als er weer iemand met zijn neus in de modder ligt, maar daarna stoempen we verder. De route was normaal gesproken fysiek goed te doen, maar door de omstandigheden van vandaag erg zwaar.”

De vierde dag was relatief vlak, maar was lang met ruim 130 kilometer op de teller. Toch had het voor mij het karakter van een hersteltraining, de klimspieren werden even niet meer aangesproken. Via Brunsum zijn we door Duitsland, langs de Maas en de welbekende DSM fabriek, in noord Limburg beland. De dag begon met veel tegenslagen, we hadden 45 minuten vertraging bij de start door twee lekke banden en een blessure aan de pols van een teamgenoot. De klappen op de polsen in de afdalingen werden Marco bijna te veel, tape verschaftte gelukkig voldoende ondersteuning. Als allerlaatste verlieten we het kamp, licht gedemotiveerd. Maar het heerlijke weer en de mooie vergezichten deden de moraal snel stijgen. Gedurende de dag vlogen wij het deelnemersveld voorbij en eindigden we toch nog bij de eerste veertig. Niet dat de plaatsing er hier iets toe doet, maar het is

wel lekker als je nog een beetje tijd overhoudt om jezelf klaar te maken voor morgen: Douchen, fiets poetsen, eten, massage, weblog, sociaal gedrag vertonen etc..

De inspanning begon op de vijfde dag tot prikkelbaarheid en vermoeidheid te leiden. Ik merkte het toen ik op het einde van de dag ruzie kreeg met mijn teamgenoot Marco. Midden in het bos stonden we enkele minuten tegen elkaar te schreeuwen: ik reed elke keer te ver door, en hij was een zeikerd. De titel van vandaag dekt aardig de lading: **Glijbaan, asfalt en Reichswald**. We begonnen in de bossen rond Roggel op zeer Nederlandse mountainbikepaden. Je merkt dan meteen het verschil met de Ardennen. In Nederland rijdt je vaak op glijbanen door het bos, het is meer een soort veldrijden, en in de Ardennen is het toch allemaal wat lastiger, technischer en veeleisender: werk voor de mountainbike. Na de eerste pauze was er veel asfalt, ongeveer 35 kilometer. We sloten af in de statige bossen van het Reichswald.

De zesde dag was de laatste echte etappe: dan moest er dus ook het laatste beetje energie uitgebracht worden. Deze etappe leende zich daar goed voor. We reden in een grote groep door het rijk van Nijmegen, en hier herstelde de benen van de dag van gisteren. Hierna reden we als team in een waaier tegen de wind in naar de A50 snelwegbrug in de buurt Wageningen. Omdat ik de wielrenner van het stel was kon ik dit beschouwen als mijn terrein, volle bak in de wind. De eerste reserves werden hier aangesproken. Vanaf de brug de bossen in, flink dalen en stijgen, het is mooi mountainbiken in de buurt van Wageningen. Onderaan de Grebbeberg was checkpoint 2, na ongeveer 80 km fietsen. Er stonden nog 40 km op het programma. Eelko, mijn teamgenoot, en ik besloten ons aan te sluiten bij een sneller groepje, om de laatste restjes uit ons lichaam te trap-

pen. Kort samengevat is dit uitstekend gelukt. Elk heuveltje vol naar boven geknald en in de afdaling achter de ervaren mountainbikers naar beneden. De soepelheid waarmee zij onbekende afdalingen nemen was om van te smullen. Het vergt ervaring, souplesse en lef; en vaak ontbreekt er wel eentje bij mij.

Vanuit een camping in Maarn vertrokken we op de laatste dag via de mountainbikeronde bij Amerongen naar de ronde bij Lage Vuursche. Dit waren de laatste onverharde kilometers. Aan het einde van de middag reden we, na een stop in een pannenkoeken restaurant, met zijn allen Amsterdam binnen. De aankomst in het Olympisch stadion was zeer indrukwekkend. De ererondes in dit stadion zal ik niet snel vergeten. De Duchenne patiënten die ons onthaalde gaven voor mij een duidelijk beeld van het einddoel: een oplossing voor deze ziekte doormiddel van wetenschappelijk onderzoek.

Binnen de Domrenner hoorde ik al enkele enthousiaste reacties naar aanleiding van de Duchenne tocht. Dit jaar hebben Barend en Robin kort overwogen om mee te doen. Een groot struikelblok was de 2500,- euro per persoon die moest worden behaald. Voor volgend jaar weet ik dat Folkwin en Jasper Hentzen interesse hebben. Misschien dat er wel een Domrenner team aan de start kan staan. Ter vergelijking: dit jaar stond er een team van de triatlonvereniging Hellas: Hellas Heroes.

Duchenne Heroes 2008: 14 tot en met 20 september. www.duchenneheroes.nl. Schroom niet om mij voor meer informatie een keer te benaderen.

Hart voor alumni, studenten en medewerkers

Utrechts Universiteitsfonds

Het Utrechts Universiteitsfonds – opgericht 1886 – is met 10.000 begunstigers de oudste en grootste begunstigersorganisatie van alumni, (oud-)medewerkers en studenten in Utrecht. Dankzij hun bijdragen kan het Utrechts Universiteitsfonds al meer dan honderd jaar onder andere wetenschappelijke, culturele en sportieve activiteiten van Utrechtse studentenverenigingen ondersteunen.

Word ook begunstiger!

Neem contact met ons op via internet, e-mail of telefoon, of kom langs!

Universiteit Utrecht

Utrechts Universiteitsfonds

Heidelberglaan 8, Utrecht
Postbus 80125, 3508 TC Utrecht
Telefoon: (030) 253 8025
E-mail: ufonds@uu.nl
Website: www.ufonds.uu.nl

CO VAN BEEK

Uw Fietsenonderdelenspecialist

100 m² Fietsonderdelen
Accessoires – Schoenen – Fiets
en Regenkleding

Abus – Agu – Comus – Conti
Cyclops – Lake – Shimano
Sram – Schwalbe – Terry

Springweg 16 – Utrecht
030 – 231 99 33

www.covanbeek.nl
www.bikepartsonline.nl
www.politiefiets.nl

SWAT training

door Mark van Manen

We schrijven woensdagavond 31 oktober 2007, de zon heeft haar laatste stralen al over het herfstachtige Utrecht laten vallen. Het is aardedonker en buiten een vaag briesje niet onaangenaam fris. Hopen glimmende blaadjes verraden de gesteldheid van het wegdek, maar dat mag niet deren. Met gezwinde spoed ben ik op weg naar het Ledig Erf, op de racefiets welteverstaan.

Na mijzelf getraakteerd te hebben op een verantwoord bordje volkoren pasta keek ik nog geen 20 minuten geleden voldaan in de spiegel. Het was vijf over zes en mijn tenue lag keurig gewassen en gevouwen op mijn bed. Voorzien van de nodige thermokledij (een lintje voor de bedenker van neopreen overschoenen) en een setje verstralers voor op de fiets, voelde het alsof de elementen er waren om getrotseerd te worden.* Nog enigszins verward door de ontdekking dat ik zojuist lente-uien had gegeten en het allang geen lente meer was stapte ik op en peddelde weg.

Aangekomen op het Ledig Erf waren daar reeds drie diehard trainingskanonnen aanwezig. In de verschijning van Esther, Geert en Arnold knipperde de Domrennertrots in rood en wit voor het stamhuis van onze vereniging. Meewarig bekeken voorbijgangers het kwartet waar ik mij bij had gevoegd: fietsen, oktober, blaadjes, kou, wind, donker en plezier waren in hun ogen niet verenigbaar. Nu zijn er altijd onmogelijke combinaties te maken als er een grote hoeveelheid

factoren wordt gegeven, maar in dit geval had iedereen het bij het kortste eind. Hier stond immers de bikkelende elite, doorgewinterde fanaten aan de start van hun heilige oorlog tegen trainingsverval. Elke combinatie van huivering en weerzinwekkende factoren die gelieerd zijn aan de laatste stuiptrekkingen van het jaar nemen zij voor lief, slechts een doel hebben zij voor ogen: de SWAT training.

De SWAT training is voor velerlei uitleg vatbaar.** Zo is het naast een Speciale Woensdag Avond Training ook een Speciale Winter Avond Training; vanaf 31 oktober tot en met de

aanvang van de reguliere woensdagavondtrainingen (de zogenaamde WAT) vertrekken de echte fietserts in ons midden voor iets speciaals, iets unieks en uitdagends. Een ervaring die elke papieren beschrijving tot een vruchteloos sujet maakt: je moet erbij zijn om het te voelen. De kick van snelheid in het donker, plotseling opduikende bochten, hobbels en voorliggers, uitgestorven polderwegen en de continue schaduw van je eigen cadans op het vaal verlichte wegdek zijn slechts een zoutloze benadering van het gevoel dat zich van je meester maakt tijdens de SWAT.

Verder staat SWAT natuurlijk bekend als een meedogenloze eenheid van de Amerikaanse politiekorpsen. Onder de noemer van Special Weapons And Tac-

tics opereren en trainen zij onder de meest vijandelijke en beproevende omstandigheden. Om onder geen beding verrast te worden door boeventuig zijn zij op elke situatie voorbereid en wordt er niets aan het lot overgelaten: deze mannen en vrouwen zijn scherp en inzetbaar wanneer het moet, altijd. En hier ligt natuurlijk een mooie brug naar de (onofficiële) SWAT training van de Domrenner. Het voortzetten van de trainingsperiodiek schept namelijk een verhoogd aanvangsniveau voor het komende seizoen. Door een uitgebalanceerde combinatie van matig intensieve duurtraining en enkele strikt geheime SWAT-oefeningen*** staan SWAT-trainingen garant voor +/- 60 kilometer onvervalst fietsgenot. Wees er dus bij als je volgend jaar het verschil wilt maken op de Dijk, de Berg of de Weg. SWAT: it's a way of living...

* Special SWAT gear: (Neopreen) overschoenen, arm-/ beenstukken of lange dikke broek / windstopper / handschoenen mét vingers / verlichting (bevestigd aan fiets, niet knipperend: voor: >500 candela (bij voorkeur), achter: zolang het maar rood is),

** Steeds Weer Afgetraind Thuis – Straks Weer Aan de Thee – Stevige

Winter Avond Training – Stom Womp and Tamous – Super Wilskrachtige Amateur Training – Spaghetti Wil Altijd Terugkomen – Stiekem Wanhopig Aan het Trainen – Stoppen Wanneer Afgevroren Tenen – Slecht Weer Altijd Trappen – Speciale Wedstrijd Aanloop Training, anders, nl.:S_____W_____A_____T_____

*** Speciale Winter Avond Truuks

Naschrift redactie: Op het moment dat Mark zijn stukje schreef werd de SWAT training nog op woensdagavond gereiden. Dit komt omdat Mark buitengewoon snel was met het insturen van zijn kopij, waarvoor dank. Wij als redactie zouden willen dat iedereen zo snel was.

Tegenwoordig is het dezelfde tijd en plaats, maar dan de donderdagavond. Ondanks dat de naam Speciale Woensdag Avond Training niet meer van toepassing is, wordt de naam SWAT nog steeds veel gehoord binnen de Domrenner: legendes worden immers nooit vergeten.

FOKKE & SUKKE
Hebben ze hun eigen mening over het jaarverslag van de voorzitter

Geen internetbinding...

Geen chocoladeletter...

RGNT

Alles is liefde?

Met gemengde gevoelens fietste ik over de Oudegracht richting bastion Sonnenborgh. De plek waar Ronald en Maike zich voor het leven aan elkaar zouden gaan verbinden. Die Ronald had zich toch maar mooi laten vangen door de liefde. Bah. Woest trok ik aan mijn stuur. Ik schakelde nog een tandje bij. Eenmaal aangekomen kwam ik de Berk tegen. Ook hij zag een beetje bleek. Gelukkig sprak hij me bemoedigend toe. Hij wist dat het voor Casanova Chris een zware dag zou gaan worden.

Even later kwam het bruidspaar de hoek om gescheurd. Op een fiets natuurlijk! De twee zagen er fantastisch uit. Beide tortelduifjes toonden een glimlach van oor tot oor. Dit mooie schouwspel deed mij echter niet van mening veranderen. Trouwen? Dat is niks voor mij. Er zwemmen te veel vissen in de zee. Walvissen, goudvissen, lekkerbekkies.

Eenmaal binnen spraken familie en vrienden mooie woorden. De ene na de andere anekdote galmde langs de muren van de Sonnenborgh omhoog. Hier en daar zag ik waterige ogen. Ondertussen won ik in gedachten de eindsprint richting Vechten. Wouter Caro werd nipt geklopt. Sjaak was op de dijk al gelost.

Het hoogtepunt van de dag brak aan toen bruid en bruidegom elkaar het ja-woord mochten geven. Op het moment dat ik het hele schouwspel waarnam gebeurde er plots iets vreemds. Toen de manier waarop Maike en Ronald elkaar in de ogen keken goed tot mij doordrong, werd ik bevangen door een raar soort gevoel van gelukzaligheid. Ik zag vallende sterren, spelende kinderen, zuurstokken en chocoladerepen.

Duidelijk in de war van wat mij die middag was overkomen, fietste ik 's avonds richting het trouwfeest. Ook op het feest was ik niet helemaal mezelf. Openingzinnen mislukten. Dames verdwenen soms als sneeuw voor de zon. Ook omdat ik regelmatig werd meegesleurd in de polonaise. Zelfs met Petra kon ik op een gegeven moment niet meer het gesprek aangaan. Zij zat dan ook de hele avond met Geert op het toilet.

Het komt niet vaak voor maar aan het eind van de avond fietste ik alleen naar huis. Toen ik de volgende ochtend wakker werd, was het voor mij ineens helemaal helder. Ik ga zo snel mogelijk trouwen! Ronald en Maike, bedankt voor deze fantastische, bijzondere dag. Veel geluk.

Chris Ridderbos

Advertentie:

Wil jij Utrecht beter leren kennen?

Meld je aan als bezorger en ontdek zo de mooiste plekjes van de Domstad!

De redactie is op zoek naar enthousiaste fietsers (m/v) die tegen een kleine vergoeding het Buitenblad willen rondbrengen.

Mail naar buitenblad@domrenner.nl

Soft erotisch wielerverhaal

"Sex sells". Één van de vele wijsheden van buitenbladlegende Paul Dillen. Met de op een bekend mannenblad geïnspireerde centerfold van Chris Ridderbos (buitenblad jaargang 11, nummer 3) werd een nieuwe weg ingeslagen. Sex zou een structureel onderdeel moeten worden van het buitenblad. Een combinatie van seksueel getinte grappen, erotische verhalen en pikante foto's moest het Buitenblad dichterbij de lezer brengen. Zoals vaker gebeurd met goede ideeën tijdens redactievergaderingen, vond ook dit idee geen vervolg. Vanuit de Redactie werd Chris Ridderbos nog wel naar voren geschoven om een soft erotisch wielerverhaal te schrijven, maar "een gebrek aan inspiratie" deed hem de das om.

Maar wees gerust, de Redactie weet wat u wil. En dat is seks. Geen keiharde pr0n (Geenstijl©), maar een stukje literair verantwoorde soft erotisch wielerverhaal. Want als er één sport iets erotisch heeft dan is het wel het wielrennen. De modder van Parijs-Roubaix, de kasseien van de Koppenberg, de Muur van Geraardsbergen, de haarspelden van de Alpe d'Huez, de Madonna del Ghisallo, de Cauberg, need I say more? Wegens "gebrek aan inspiratie" heeft de Redactie besloten om ditmaal een ingezonden verhaal te plaatsen. Met gepaste trots presenteren wij hierbij 'De erotiek van Mart Smeets' door Maarten Ducrot.

De erotiek van Mart Smeets, door Maarten Antonius Ducrot

Wielrennen en erotiek zijn als Jip en Janneke. Onlosmakelijk met elkaar verbonden, eenvoudig, maar toch opwindend. Als coureur heb ik op de fiets menig erotisch ervaring beleefd, maar als toeschouwer kende ik pas echt mijn hoogtepunt. Dit verhaal speelt zich dan ook af in de commentaarcabine van het WK 2007 in Stuttgart, oftewel het Straßenrad Weltmeisterschaft.

Een titel die niet zou misstaan op de DVD-hoes van een Duitse pornofilm, ergens in een willekeurige rukbunker. Nu had onze commentaarcabine wel iets weg van een rukbunker, maar dan wel een rukbunker die ik moest delen met Mart Smeets. En potverdomme, zelfs in de meest foute Duitse pornofilm komt Mart niet voor! Ik heb het niet op Mart. Met zijn zelfingenomenheid weet Mart de schoonheid van de sport keer op keer te verkrachten.

Mijn redding is vandaag de 19 jarige, bijna Arisch blonde Lara. Lara 'ist euer persönliche Assistentin', zoals ons vanochtend door de organisatie werd mede gedeeld. Gegrepen door haar sprankelende voorkomen probeer ik op zijn Zoetemelkjes Mart de loef af te steken. Vriendelijk lachend en al geinend weet ik haar aandacht te trekken, "Wo ist der Bahnhof?". Terwijl ik het uitspreek realiseer ik me dat ze hier nog nooit van Van Kooten & De Bie gehoord hebben. Haar gezicht spreekt boekdelen, "wat een gekkie". Ik voel dat mijn ketting blokkeert en Mart neemt zonder aarzelen over: "Harry, fahr schon mal den Wagen vor". Derrick blijkt echter van voor haar tijd en ook Mart rijdt zo zijn karretje in de poep.

'Pang', 10:30 het peloton wordt op gang geschoten voor de eerste van 14 rondes over het selectieve parkoers in Stuttgart. Na twee rondes hoor ik de eerste renners uit Iran al om hun moeder roepen. Ondertussen verleg ik mijn aandacht weer naar Lara. Ondanks haar 19 lentes moet ik elke keer dat ze onze commentaarcabine binnen komt lopen, denken 'meisje van 16' van Boudewijn de Groot:

Ze woonde in een villawijk,
haar ouders waren stinkend rijk.
Toch was daar niets meer dat haar bond,
ze gaf zich aan een vagebond,
die sprak van liefde, het oud verhaal,
en zij geloofde het allemaal.

Met een weinig tot de verbeelding overlatende buiging voorziet ze mij van een koud flesje Gerolsteiner. Plotseling zie ik de lange Vansummeren met een ontsnapping meeglippen. In mijn enthousiasme gooi ik de inhoud van mijn flesje Gerolsteiner met een ongecontroleerde over haar witte blouse. 'Es tut mir leid' gooi ik er nog uit. Maar na een blik op haar natte witte blouse merk ik dat het me helemaal niet spijt. Ook Mart ruikt bloed en voor we het weten lopen we beiden met een zakdoek haar blouse af te vegen. Met een zenuwachtig lachje ondergaat ze gelaten onze veel te opzichtige poging om haar aan te raken.

Aan het geluid buiten is te horen dat de karavaan voor de commentaarpositie voorbij komt. Ik hoor echter alleen maar "Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft". Ik heb het idee dat ik in een goedkope Duitse pornofilm ben beland. Een blik op Mart zet me weer met beide voeten op de grond. Met alle respect, maar het idee van Mart in een pornofilm is net zo opwindend als Dries Roelvink in een gele tangaslip. En dat was voor mij reden genoeg om mijn lidmaatschap van de ANWB op te zeggen.

Gelukkig lijkt Lara daar hetzelfde over te denken en met een afkeurende blik wijst ze Mart terecht. Naar mij lacht ze nog even vriendelijk, voordat ze zich verexcuseert en onze commentaarcabine verlaat. Met veel moeite concentreer ik mij weer op de koers en luister ik naar Mart zijn lofrede over Michael Boogerd: "En nu mensen, is het tijd voor een aanval van Michael Boogerd, want Boogie kan dat als geen ander. Hij haalt het uit het eelt van zijn tenen, werkelijk. Hij leerde het vak van Rini Boogerd, die de kleine Michael op zijn kleine racefietsje meenam door de straten van Den Haag. Dit is het laatste jaar dat hij naar Michael kan komen kijken, maar Rini is trots op Boogie.

Trots op elke van zijn 60 Haagse kilo's. Maar wat een kracht heeft hij in die 60 kilo. Na dit jaar is het over, over met Michael Boogerd. In oktober zal hij zijn laatste rondje draaien op de Cauberg. De berg waar hij al zo vaak passeerde. Passeerde, vaak als tweede, maar als het moest dan stond Boogie er. Boogie, nu moet het en nu staat hij er, hier op het WK, in Stuttgart. Het WK dames en heren. Het zou toch wat zijn. Dat kleine Haagse ventje dat in zijn laatste jaar wereldkampioen gaat worden." Als het aan Mart lag was hij nog een half uur zo door gegaan. Ik realiseer me dat Boogerd er af is gepierd en geen wereldkampioen zal worden en wijs de kijkers er op dat Bettini inmiddels een demarrage heeft ingezet en dat Boogerd moet passen.

Op dat moment komt Lara weer binnen lopen, in een nieuw shirtje, net een maatje te klein en op de een op andere manier krijg ik de indruk dat ze het koud heeft. "Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft." Het wordt heter en heter in onze commentaarcabine. Lara komt achter me zitten en blikte mee op de kleine monitor waarop wij de koers bekijken. "Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft." Voor ik het weet voel ik haar hand over mijn derde bal glijden. "Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft." Nee, dit kan niet, dit mag niet, snel kijk ik even naar Mart. Nee, Mart Smeets als figurant in mijn eigen foute Duitse pornofilm, wie had dat ooit gedacht. Lara lijkt zich er niks van aan te trekken en ik voel haar hand over het lidteken op mijn linker dij glijden. "Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft." Afgeleid wend ik mijn gezicht af van de monitor, een korte blik van verstandshouding met Lara zegt genoeg. "Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft,

Straßenrad Weltmeisterschaft". Een groepje met Bettini, Kolobnev, Schumacher, Scleck (F.) en Evans stevent af op de finish. "Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft, Straßenrad Weltmeisterschaft." Paolo Bettini kan dit niet niet meer gaan verliezen. "Paolo Bettini, Paolo Bettini" schreeuwt de Duitse speaker, naar een hoogtepunt toewerkend. "Jawohl, Paolo Bettini, weltmeister!". Intussen heb ik mijn eigen climax al beleefd. Mart ratelt nog wat na over Paolo Bettini en hoe hij die Duitsers toch maar mooi had beetgenomen. Ik geniet nog even na van hoe Lara mij beet heeft genomen.

Wielrennen en erotiek, voor mij zijn de twee onlosmakelijk verbonden. Het decor, de retoriek en de spanning maken het kijken van wielrennen tot haast een erotische ervaring. Erotiek en Mart Smeets, twee tegenpolen. Maar voor mij na vandaag onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Olympische sporters helpen wij op weg!

Waarom zou *U* met minder genoegen nemen?

TRIAS

Fysiotherapie & Sportrevalidatie

Erkend faciliteit **Utrecht Topsport** en
Olympisch Steunpunt Midden-Nederland

Mississippidreef 61 3565 CE Utrecht
Afspraak sportfysiotherapeutisch consult? Tel: 030-2717508
info@trιαstotaal.nl

De giraffe is gevonden!

door Myrte Pfeiffer

De winnaars zijn Peter Douwstra en Esther Koolen.

Het juiste antwoord is Ginkelseweg 10 Lees hieronder het verhaal over hun zoektocht.

Weet jij ook een plek in de regio Utrecht die vrijwel onbekend is?

Stuur dit dan naar de buitenbladredactie en laat de zoektocht hiernaar beginnen!

DE GIRAFFE

Op een regenachtige dag gaat m'n telefoon. Peter: 'Hee Esther, prachtig fietsweer, ga je mee lekker kilometers maken!' Ik werp een blik door

het raam; donker, regenachtig, nat en veel wind in mijn perspectief. Maar inderdaad, als je je daardoor al laat afschikken, wanneer is het dan wel een mooie fietsdag? Dus laat ik mij overhalen en we gaan op pad om wat heuveltjes te beuken. Ik klets er lekker op los en Peter weet de weg. We bikkelen door weer en wind en dan ineens duikt ie op... puur toeval... doodstil staat ie daar, verscholen tussen de bomen, de giraffe!! In het Kruger National Park in Zuid-Afrika heb ik wel geprobeerd mijzelf te trainen om wildlife in het dichte struikgewas te vinden. Toch was het Peter die 'm het eerst zag! Wat een verrassing! Terwijl wij foto's maken van dit prachtige dier, vragen wij ons af wat hij hier doet.

Even googelen bij thuiskomst dan maar. Echter, ik vind alleen een bericht

Vis & Jentzen

Tonen hun toewijding aan het Buitenblad

Ridderbos had het over
een ontgroening

Maar ik voel me
keihard genasid

De giraffe is gevonden!

van de Leersumse brandweer; 5 varkens zakken door een rooster en belanden in de gierput. Hmm... Verder lees ik dat er openhaardhout te koop is bij deze boerderij op de Ginkelseweg 10. Maar waarom er een giraffe voor de deur staat???? Het zal ons nog steeds een raadsel blijven!! Onze tip voor de volgende prijsvraagwinnaar luidt dan ook: vindt niet alleen wat je zoekt, maar vindt ook het verhaal erachter!

Peter Douwstra en Esther Koolen

Al meer dan **65** jaar een kwaliteitszaak
Eigen fabrikaat fietsen, op maat en naar wens gebouwd
topservice, snel en bekwaam
1e klas fietsen

Amsterdamsestraatweg 414 a-b-c

3551 CX Utrecht tel. 030 - 244 19 71

info@snel-tweewielers.nl

Een schreeuw sterft

door Jasper Vis

In de vroege ochtend van 7 november 2007 stuurt Matthijs 'de voorzitter' Kuipers een mail naar de internetcommissie. De mail bevat de volgende tekst:

Het harddisk gebruik van het webhostingpakket onder domeinnaam domrenner.nl nadert de limiet;

Limiet:	200,00 MB
Huidige gebruik:	199,23 MB

Meteen stuurt Mark een mail naar de voltallige internetcommissie, dat het misschien een goed idee is een aantal logfiles te verwijderen. Deze nemen op dat moment zeer veel ruimte in beslag.

Vroeg in de middag ontwaakt Jasper V. uit dromenland, checkt de - dan nog in leven zijnde - schreeuw en vervolgens zijn mail. Dit is het eerste moment waarop hij met deze nijpende situatie geconfronteerd wordt. Hij besluit meteen tot actie over te gaan.

In de administratie van de site ziet hij dat er inmiddels 200,1 MB bezet is; 100 kB over het quotum. Hij besluit op de server te gaan kijken welke bestanden hij kan verwijderen. Vervolgens verwijdert hij een aantal oude agenda's, verjaardagskalenders van enkele jaren terug en meer van dat soort zaken. Er is nu echter nog steeds niet genoeg ruimte vrijgemaakt.

Het is tijd voor een grote schoonmaakactie.

Ergens rond dit moment hangt het leven van de schreeuw al aan een zijde draadje. Er is echter niemand die de hulpeloze schreeuw tot hulp komt. Nie-

Een schreeuw sterft

mand weet nog dat de schreeuw slechts enkele momenten van een zachte dood is verwijderd.

Jasper mailt zijn bezigheden door aan de IC en gaat nog even door met het zoeken naar de logfiles. Door het ruimtegebrek echter, is er ook een mailvertraging. Inmiddels vindt hij de logfiles. Er is er een bij van maar liefst 43 MB. In eerste instantie lukt dit niet, want de server weigert de toegang. Hij vraagt Matthijs K. in een MSN-gesprek om hulp. Matthijs weet het ook niet (wat hopelijk geen kenmerk van zijn bestuursperiode wordt).

Met enige moeite weet hij uiteindelijk toch deze logfile te verwijderen. Ook maakt hij - voor de zekerheid - een backup hiervan op zijn eigen computer. Snel controleert hij of alles nog werkt. Alleen de schreeuw doet 'raar'. Op Jaspers computer doet de schreeuw dit echter wel vaker, dus hij neemt daar verder geen notie van. Opnieuw stuurt hij zijn bevindingen door per mail aan de IC en per MSN aan Matthijs.

Hierna barst het mailverkeer los. Door de vrijgemaakte schijfruimte komen ineens alle tot op dat moment verstuurde mails tegelijk aan bij de leden van de IC. Slechts enkele minuten later, om 15:41 volgt een mail:

Erm heren,

Het lijkt er op dat met het verwijderen van alle overbodige zut ook de Schreeuw mee naar de eeuwige jachtvelden is vertrokken...klopt dat??

Mark

Sport- & Orthopedische revalidatie

“Van Huis & Van 't Klooster”

- Fysiotherapie en manuele therapie
- Expertisecentrum knie & schouder
- Medisch testen en trainen

Catharijnesingel 82 Utrecht, tel. 030-2317551

Inmiddels heeft onze geliefde voorzitter dit ook ontdekt, en meldt dit aan Vis via MSN. Jasper besluit meteen te gaan kijken. Tot zijn stomme verbazing vindt hij op de server het levenloze lichaam van de schreeuw... gereduceerd tot een lege file van 0 kB.

Ondertussen besluit de voorzitter te controleren of hij dan wel kan posten. Hij post de volgende teksten op de schreeuw:

wat een ruimte!
op 07/11/2007 om 15:06

0kb
op 07/11/2007 om 15:05

De schreeuw is dood, leve de schreeuw! Het lichaam van de oude schreeuw zal nooit meer worden gevonden.

Op de nieuwe schreeuw verschijnen meteen de beschuldigingen; een selectie:

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Politiestaat>
op 07/11/2007 om 15:41

Je reinste censuur, als je het mij vraagt.
op 07/11/2007 om 15:34

WTF, waar is alle poezie gebleven?
op 07/11/2007 om 15:28

De IC pleit haar onschuld. Het is immers hun vermoeden dat de schreeuw zelfmoord heeft gepleegd, wegens gebrek aan schijfruimte.

Aan '15:34' wil de IC nog kwijt dat we het niet aan hem vragen.

Toch post Jasper, namens de IC, hun excuses en belofte het nooit meer te doen - alhoewel ze ook niet weten wat ze nooit meer moeten doen - aan de getroffen schreeuwers. Meteen worden zij weer teruggeplaatst in het verdachtenbankje:

Verdacht. Zeggen dat je het niet gedaan hebt én zeggen dat je het nooit meer zult den.
De Cock op 07/11/2007 om 16:27

Zoals zovele schreeuwers voor en na hem, heeft ook De Cock moeite het einde van de zin zonder spelfouten te halen.

Inmiddels stuurt IC-lid Joost een mail aan IC-lid Jasper of hij niet toevallig ook het log van de schreeuw - met daarin alle poezie - heeft verwijderd. Jasper ontkent dit: het log van de schreeuw weet hij blind te vinden, na alle advertenties die de laatste tijd met regelmaat van de schreeuw verwijderd moesten worden. De logfiles die hij wel heeft verwijderd waren van een geheel andere orde.

Vast staat dat de schreeuw is overleden. Of het een zelfmoord of 'collateral damage' bij het opruimen van de logboeken was, zullen we nooit te weten komen. Laten we dus besluiten met het herdenken van de oude schreeuw.

Het was zo voorbij; hij heeft niet geleden.

Een schreeuw sterft

McShake

door Jasper Hentzen

De dagen zijn tegenwoordig echt wel donker te noemen. Vroeg onder de wol en gezond eten is niet genoeg kinders voor een getrainde fietser. Je zal vanzelf je conditie gaan verliezen of iig er een zware belasting op gaan uitoefenen. Wij van de BB-cie zien graag fitte (en geschoren) jonge mannen en vrouwen aan het begin van het seizoen aan de streep staan van menig criterium. Er is dus werk aan de winkel!

Uit grootmoedersrecepten boek vandaar een paar oppepende of spicy drankjes om de fietsbenen oerend hard te krijgen.

Spindoctor

Appel en spinazie reinigen het spijsverteringsstelsel en bevorderen de spijsvertering. Het schijnt verrassend lekker te smaken.

3 appels

Handjevol spinazie

Bereiding;

Snijd de ingrediënten in stukken en knal ze door de blender.(waarom in stukken snijden...lijkt me dat de blender dat sneller kan). Het is zo simpel als wat. Alles bij elkaar als echt studentenprutje.

Het gaat eruit zien als een soort lobbige shrek-snot. Voor degene met laxeerproblemen zal dit wel eens de oplossing kunnen wezen. En voor de fietser die zich wel ergens in wil vastbijtende spinazie versteekt de botten en tevens de tanden. RANG.....!!

Pure energie

Dit sapje, met lycopen dat goed is tegen hartkwalen, geeft vermoeide spieren en hersenen nieuwe energie. Voor fietsen en studeren dus!

4 tomaten

1 wortel

½ citroen

Handjevol basilicum

Bereiding;

Gewoon weer alles in de blender goo-

ien. Als aanrader kun je een beetje zwarte peper en/of worcestershiresaus erop gooien.

Verkeerslicht

Sla bevat veel water en is zeer diuretisch (d.w.z. bevordert de vorming en afscheiding van urine). Handig voor het dopingcircus na de koers. Het drankje bevat een kalmerend effect en is dus goed voor de slaap.

1 rode paprika (de pitjes eruit gebatst)

3 wortels (met die Pure Energie schoot het niet op...de bos wortelen moeten immers op)

6 blaadjes sla.

Bereiding is als vanouds. Stuw die blender naar zn maximale vermogen en gooi alles erin. Wel aan te raden is om de deksel erop te doen. Net zoals papierblaadjes kunnen slablaadjes ook venijnig in de vingers snijden.

Genieten van bieten

Dit is een drankje voor de ware gezondheidsgoeroe. Rodebietensap is goed voor het zuiveren en aanvullen van bloed. Mocht je een graai hebben gedaan uit de snoeptrommel bij de apotheker dan kan dit drankje je overwinning toch rechtsgeldig maken.

1 kleine rauwe rode biet

2 wortels

2 sinaasappels of 2 appels

De wortel goed schoonschrubben en de boven- en onderkant eraf halen. De rode biet moet je heel dunnetjes schillen. Alles bij elkaar en beetje prakken en prutten moet een heel dikke substantie op gaan leveren.

Hemelse ervaring

Desimpelsteopkikkervanallemaal. Niks geen huishoudelijke apparaten nodig of halve groentewinkels in huis hebben. Een kwestie van +31655326147 draaien en vragen naar "Jolien". Gelieve te bellen op werkdagen tussen 23.00 en 04.30.

"BuitenBladCommissie doet..."

Wij als redactie zijn genoodzaakt het karige eetpatroon van een student te volgen wegens langdurig geldgebrek. De commissiekas is reeds geplunderd (door onze voorgangers) en onze magen houden ons 's nachts wakker vanwege het oorverdovende gerommel.

Nu kunnen we wel de contributie verhogen om de frequentie van de af- en aanrijdende pizzakoeriers te verhogen. Maar dat kost jullie alleen maar veel geld en wij eten ongezonde en kleffe deegcreaties van de domino's.

We willen bloed, zweet en tranen zien zoals wij elke keer weer voor jullie BB moeten geven. Wij willen volledige toewijding aan de BB-cie van onze trouwe lezer. Een nieuw concept lijkt geboren. "BuitenBladCommissie doet..."

Despelregels zijn simpel. Wij kiezen een "vrijwilliger" die, voordat het volgende buitenblad uit is, ons in zijn mansion/crib/studentenkamer/bij z'n ouders/schuurtje een maaltijd aanbiedt. Mocht dit niet in fatsoenlijk overleg gaan dan kiezen wij zelf een datum, tijd en de hoeveelheid eters uit. (familieleden van de commissieleden zijn dan ook niet meer uitgesloten van deelname) Een lekkere en voedzame maaltijd, die we ook daadwerkelijk binnen weten te houden. De voltallige commissie komt op bezoek en bezorgt je een mooie en onvergetelijke avond. (voor vrouwen gelden hier andere definitives van "onvergetelijk" dan voor de mannelijke leden). Uiteraard is de maaltijd op de kosten van de "gastheer/vrouw".

Dit etentje wordt besproken in de volgende editie van het BB. De meest schuine grappen worden onthouden en afgedrukt. Het eten wordt beoordeeld (net zoals de hygiënische staat van het huis, de wasmand en de huisgenotes) en je bent dan volop in de race om als beste uit de bus te komen. In de tussentijd moet je het stellen met

een "gegeten met de BB-cie" diploma. Aan het einde van de maaltijd mag de gastheer/vrouw met ons mee beslissen wie we door de volgende "BuitenBladCommissie doet..." gaan lastigvallen.

Unaniem is besloten om in het pittoreske De Meern te gaan eten bij onze penningmeester Harry de Beuker a.k.a Daniel Borst.

(we vinden alles best Daniel..., maar voor een goeie beoordeling hebben we graag een schoon huis, en een goeie pan zuurkool met krokant gebakken spekjes en een echte unox rookworst. Sjaak ziet graag een potje mosterd verschijnen naast z'n bord. Joris wil graag dat er gebruik wordt gemaakt van zogenaamde "boerenkool-kruidenten". Ikzelf prefereer liever een afgewassen en schoon bord voordat ik begin.)

Uw ware terreur-duivel Jentzen

BuitenBladCommissie doet...

BikeMotion 2007

door Jasper Vis

Graag neem ik jullie even mee terug naar het weekend van 21 oktober 2007, en dan de zondag. Een memorabele dag. Op de dag dat Kimi Räikkönen de eerste Fin werd die met Ferrari het kampioenschap Formule 1 binnenhaalde was daar ook het jaarlijks hoogtepunt van de wielrennende materiaalfetisjist: de Bikemotion Benelux. Op alle fronten een geslaagde dag dus!

Maar goed; ik moet een beetje ontopic blijven. Zoals jullie elders in dit Buitenblad kunnen lezen, is het buitenblad gebaat bij meer erotische verhalen: sex sells, althans volgens Joris. En wie zijn wij om aan zijn wijze woorden te twijfelen? Daarom mijn belevenissen vanaf de beursvloer: het onomstotelijke bewijs dat fietsen ook sexy kan zijn.

Ik was een beetje geschokt. Haar had ik hier niet verwacht. Snel groef ik in mijn geheugen naar herinneringen aan de voorgaande edities van de Bikemotion. Nooit had ik haar hier eerder gezien. En nu stond ze daar ineens. Zomaar. Zonder reden. Prachtig als altijd.

Snel herstelde ik me. Had ze me al gezien? Zou ze doorhebben dat ik stond te kijken? Natuurlijk had ze me al door. Italiaanse schone weten altijd dat je staat te kijken. Toch schijnen ze dat geenszins erg te vinden; het legioen aanbidders-op-afstand schijnt hen eerder te plezieren. Zo ook bij haar...

Haar strakblauwe outfit accentueert al haar wulpse vormen; haar perfecte lijnen. Uren zou ik over haar schoonheid kunnen schrijven. Dagen... Maanden... Over hoe zij straalt als de helderste ster aan de hemel, over hoe zij de mooiste zonsondergang op een kleuterwerkje doet lijken, over hoe ik in haar diepblauwe outfit meer kan verdrinken dan in de diepste oceaan... Maar ondertussen begint het al tegen etenstijd te lopen en ik heb honger,

dus ik laat het hierbij.

Zo! Hèhè. Wat knapt een mens toch eigenlijk op van een groot stuk dood beest en een berg pasta. Waar was ik gebleven? O ja: ik was jullie aan het vertellen hoe zij ervoor zorgt dat de hele wereld in het niets lijkt over te gaan, zodat alleen zij overblijft. Dat wanneer zij in jouw gezichtsveld komt, onmiddellijk de zon lijkt door te breken en de vogels beginnen met fluiten; ook al bevindt je je diep onder de grond in een schuilkelder. (Irritant is dan wel dat die pokkevogels meteen die hele schuilkelder onderschijten; en je kunt natuurlijk ook niet ff een raam openzetten; hett blijft natuurlijk wel een schuilkelder...)

Wanneer ziet springt er meteen één woord in je gedachten: duurtraining. (Of zoals Mark van Manen wellicht zou zeggen: duurtrainingknallen.) Want knallen zal je zeker: uren achtereen alleen met haar. En dan, wanneer je volledig afgebeeld bent, geen enkele energie meer over hebt in je bed liggen. Uitgeput van alle inspanningen. Wetend dat ze de volgende dag weer op je staat te wachten.

Spreekt voor zich dat je een korte intensieve workout ook niet zou durven weigeren. Want ook in het snelle werk is zij niet te versmaden.

Eigenlijk is zij elke rit een waar genot.

Plotseling wordt mijn dagdroom wreed verstoord. Eén of andere malloot vindt het nodig mijn uitzicht op de prachtige Gios Compact PRO te verstoren. Snel richt ik mijn aandacht op de volgende Italiaanse schone: de Gios New A-90. Wat een vormen; wat een rondingen! Tevreden dagdroom ik verder...

Ach ja... Gios... Iemand een tissue?

Oproep:

De Domrenner

Sinterkerst

Maandag 17 December
plaats: Café De Vooghel
tijd: 20:30

Opgeven vóór 10 december bij Myrte:
shappychocola@hotmail.com

Voor meer info: zie het forum

Aanwezigheid Gewenst

Dresscode: ***Casual***

DDS 2007; Doping en Drama, maar weinig Spanning

door Joris van Berkel

Utrecht - Het DDS 2007 (Duizelingwekkende Domrennerspel), het had zo spannend moeten worden. Helaas de aanpassing van de puntentelling bleek niet het gewenste resultaat te hebben. Het idee was om deze te wijzigen ten faveure van de echte kenners. Uiteindelijk leidde de puntentelling nog bijna tot een van de grootste schandalen in de geschiedenis van het DDS, maar hiërover later meer. In vergelijking met het DDS 2006 was het aantal klasseringen dat punten opleverde ingrijpend gewijzigd. Elke wedstrijdorganisator hoopt op mooie namen op de erelijst. Wedstrijdorganisators zijn maar wat blij als ze namen als Boonen, Bettini of Vandenbroucke aan hun erelijst toe kunnen voegen. Zo had de DDS organisatie er dit jaar op gehoopt om bijvoorbeeld de namen van gelauwerde kenners als Wouter Caro (Vai, Vai) of Paul Dillen (Team P. Dillen) aan haar erelijst toe te kunnen voegen. Het mocht niet zo zijn, de eindwinst ging naar huisdichter Chris Ridderbos (Ridderbos Consultancy, samen is niet alleen). In de wandelgangen wordt gesuggereerd dat hij deze overwinning heeft weten te bewerkstelligen, door de wedstrijdorganisatie in de winstpremie te laten delen. Andere geluiden zijn dat hij persoonlijk verantwoordelijk is voor de Vuelta-winst van Rabo Rus Denis Menchov en de wederopstanding van Danilo Di Luca. De waarheid zullen we wellicht nooit kennen, maar dat er bij deze overwinning de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden, dat staat vast.

Het seizoen begon zoals het vorig jaar was geëindigd, met Matthijs (De Reprise) aan kop van het klassement. Goede tweede na de eerste speelronde was De Berk (CCC, de betekenis van deze afkorting is zoekgeraakt in Hong Kong). Gezien zijn positie binnen de organisatie van het DDS werd

door velen een hoge eindklassering verwacht. Barend Rip (The Adventures of Ploegleider Flash on the Wheels of Steel), winnaar van de meest-originale ploegnaam-verkiezing, stond op een waardige derde plaats. Al snel werd duidelijk dat de strijd tussen een select groepje ploegleiders zou gaan; Chris de Verschrikkelijk, Harbert Heins (Een schoon team), Internet Matthijs, Prince Miguel (sobrepeso de decena), Arny (team ??????), Daniel Borst (AZ) en Roger (Bikers 4 justice). Laatstgenoemde leek lange tijd de gedoodverfde winnaar. Vrijwel alle tussenstanden stond hij aan kop en zijn concurrenten leken zich al bij hun nederlaag neer te leggen.

Echter, tijdens de finaleweken van het DDS werden er onregelmatigheden in de puntentelling geconstateerd door ploegleider Arny. Zijn aanklacht wordt in eerste instantie door de bezwaarscommissie niet serieus genomen. Om alle schijn van belangenverstrengeling te voorkomen wordt desondanks het klassement ter controle nogmaals doorgerekend. Hierbij worden geen fouten geconstateerd. Ploegleider Arny neemt hiermee geen genoegen en dient een tweede bezwaarschrift in. Dan komt de aap uit de mouw. Nader onderzoek wijst uit dat er van begin af aan twee verschillende puntentellingen circuleren. De tussenstanden zijn wel consequent berekend op basis van één van beide puntentellingen, maar zo blijkt, niet op basis van de officiële puntentelling als vastgelegd in het DDS wedstrijdreglement. Regels zijn regels en zo wordt naar aanleiding van de ingediende bezwaarschriften alsnog het klassement doorgerekend op basis van de reglementaire puntentelling. Toeval of niet, gedoodverfd winnaar Roger moet uiteindelijk genoegen nemen met de derde plaats. Ploegleider Harbert Heins wipt ook nog over Roger heen. Maar het hardst wordt Roger uiteindelijk genaaid door Chris Ridderbos.

Met zijn team bestaande uit Bennati, Cunego, Dekker, Di Luca, Freire, Kirchen, Menchov, Petacchi, Posthuma (waarom?) en Vinokourov is Chris de reglementaire winnaar van het DDS 2007. Aan deze overwinning houdt hij een cadeaubon van €70,- over, naar keuze te besteden bij onze trouwe hoofdsponsor Cycles Dupree. Ook de nummers twee en drie hebben cadeaubon gekregen die ze vrij kunnen besteden bij Cycles Dupree. De DDS commissie wil Cycles Dupree extra bedanken voor het beschikbaar stellen van een polyfunctionele kilometerteller inc. calorieënmeter. De heren ploegleiders zullen naar verwachting komend seizoen dan ook extra afgetraind aan

de start staan.

Het DDS 2007 had Doping, Drama, maar te weinig Spanning. De DDS commissie heeft het volste vertrouwen dat het DDS 2008 net zo veel spanning zal brengen als een 'natte Parijs-Roubaix' (de natte droom van elke zichzelf respecterende wielerman). Aangezien de gehele DDS commissie terug treedt roepen wij eenieder die denkt dat hij over de juiste DDS spelleider kwaliteiten beschikt en die de organisatie van het DDS 2008 op zich wil nemen, op om zich bij de buitenbladcommissie te melden (buitenblad@yahoo.com).

Einduitslag DDS 2007

RNK	Ploegleider	Ploeg	Totaal
1	Chris de Verschrikkelijke	Ridderbos Consultancy, samen is niet alleen	9171
2	Harbert Heins	Een schoon team	9102
3	Roger	Bikers 4 justice	8828
4	Internet Matthijs	De Reprise	8254
5	Arny	?????	8235
6	Daniel Borst	Aldi Zeeman (AZ)	7977
7	Prince Miguel	El sobrepeso de decena	7793
8	Paul Dillen	Team P. Dillen	7228
9	Robin v/d Kloor	Sur place, sans papier	6404
10	El Buitre	Real Klasbak	6329
11	Alex Meeldijk	Meeldijk's sprintersteam sprint naar #1	6040
12	De Buffel van Tuindorp	Vai Vai	6018
13	Tim Vlek	Hardlopers zijn doodlopers	5953
14	De Berk	CCC	5793
15	Jaap Nieuwenhuis	Het lachende raadsel	5785
16	Jasper Vis	De Dolende Stoempers (DDS)	5580
17	Barend Rip	The Adventures of Ploegleider Flash on the Wheels of Steel	5456
18	Nivard Kagie	?????	5307
19	Jacques	De Heilige Boontjes	4917
20	Bosbesje	Je bent blond en je wilt wat!!!	4885
21	Teun Veken	Chasse Patat	4639
22	De Beul van Zuilen	Zeelands roem	4244
23	De Schol	Excellent	3743
24	1.96	Unislet.com	3733
25	Petra Stranger	Die Mannschaft	3377

Als Domrenner kan je geheel gratis en vrijblijvend
een offerte voor een fiets laten maken bij

Cycles Dupree

Al jarenlang de grootste sponsor en trouwste supporter

Jean Paul Dupree

Croeselaan 98

Utrecht

030 2932592

(van tevoren afspraak maken)

Fietsen op Vietnamese loempia's en Chinese noedelsoep

Mijn vriendin en ik hebben een soort compromis gesloten wat betreft vakanties: Het ene jaar op wandelvakantie (vind mijn vriendin iets leuker dan fietsen), het andere jaar op fietsvakantie (uiteraard mijn voorkeur). Dit jaar was het dus mijn beurt. Aangezien we nog nooit eerder in Azië op vakantie zijn geweest, leek het ons wel aardig om het eens in Vietnam en China te proberen. Aangezien wij als ware ambtenaren (AIO's op de Universiteit) natuurlijk zeeën van tijd hebben, besloten we om de hele maand oktober hiervoor te reserveren. Stiekem dacht ik natuurlijk al aan de voorbereiding voor volgend wedstrijdseizoen. Zo'n 1200 km fietsen, wat dus een flink aantal uren op de fiets betekent, is natuurlijk goed voor het duurvermogen. Dus zo gezegd, zo geregeld! De route die we hadden uitgestippeld (met hulp van Asian Way of Life) liep van Hanoi (Noord-Vietnam) naar Kunming (Zuid-China). Aangezien Kunming op 2000 m ligt en Hanoi op zeeniveau, hadden we flink wat klimkilometers voor de boeg. Aangekomen in Hanoi bleek het 35 graden te zijn, een lekker temperatuurtje. Het zweet brak me al uit bij het in elkaar knutselen van de fietsen, die gelukkig heelhuids uit het vliegtuig waren gekomen. Na 2 dagen acclimatiseren begonnen we aan onze barre tocht. Als extra uitdaging besloten we om te gaan fietsen op het moment dat typhoontje Lekima over het land raasde. Waterfietsen heeft voor ons weer een nieuwe dimensie gekregen. Ook de snelheidstraining kreeg een nieuwe impuls door windkracht 10 in de rug. Uiteindelijk hebben we het stormpje overleefd, waarna we wat relaxter konden fietsen. De route richting de grens met China is ronduit indrukwekkend te noemen. Talrijke rijstvelden, schitterende bergen, woeste rivieren, interessante mensen en vooral cultuur. Ook de hotels waren boeiend, wisselend van luxe 4-sterren monsters tot een eenvoudige barak in een of ander half-verlaten dorpje, met kakkerlakken

als je beste vrienden. Eten in Vietnam is ook een ervaring; erg smakelijk, maar ook erg heftig voor de ingewanden. Wij deden vaak wedstrijdjes om als eerste over de streep van het toilet te komen. Deze "sprintjes" heeft mijn vriendin vaak gewonnen, blijkbaar ben ik beter bestand tegen bacterie-rijk voedsel. Ik houd het op het "zwakke" geslacht. Opvallend in deze context was ook dat vooral de Vietnameze vrouwen hard aan het werk waren in bijna alle dorpen waar we doorheen zijn gekomen, terwijl de mannen rustig in een tentje de hele dag aan het bier zitten. Waar is het bij ons Nederlanders fout gegaan vraag ik me af?

De fiets blijkt ook in Vietnam een populair vervoersmiddel te zijn. Overal zie je mensen op de fiets. Kinderen die naar school gaan, mensen (vrouwen) die naar de markt fietsen. Ik vroeg mij regelmatig af waarom Vietnam nog nooit een profwielrenner heeft afgeleverd. Hier liggen denk ik enkele fundamentele verschillen met onze samenleving aan ten grondslag:

1. De fiets wordt in Vietnam vooral gebruikt voor vervoer van varkens, kippen, H5N1-eenden, rijst, groente, en vele andere goederen. Dus de fiets dient alleen praktische doeleinden en het woord "hobby" staat niet in de Vietnameze Van Dalen.

2. Het materiaal laat vaak te wensen over. Waar wij ons likkebaardend zitten te verkneukelen aan allerlei verschillende carbonfietsjes met de nieuwste snufjes zoals elektronisch schakelen en zo, moeten Vietnamezen het doen met een dun staal frame met een eigenmerk groep (vaak Shimano Pauper) zonder versnellingen. Er zijn niet voor niets overal "fietsmakers" te vinden die voor een paar Dong wel met een hamertje op je fiets willen rossen.

3. Het woord "competitie-drang" is hier nog niet volledig (zeg maar: niet!) geaccepteerd. Het aantal keer dat wij zijn uitgelachen om onze belachelijke fietspakjes (vooral zo'n pamber in je broek schijnt erg lachwekkend te zijn) is niet meer op handen en voeten te

tellen. Verder stapt men hier liever van de fiets vlak voor een klimmetje, dan op hangen en wurgen jezelf omhoog te sleuren. Dit is natuurlijk ook een direct gevolg van punt 1 en 2, want met alleen 52-12 en een legbatterij aan vogelpest achterop de baggedrager wordt het lastig om de Alp in een uurtje op te rijden.

4. Voedsel is ook een belangrijk punt! Na 2 weken fietsen met alleen maar rijst als belangrijkste voedingsbron raakt toch op een gegeven moment de brandstoftank enigszins leeg. Sjaak, Stel je je eens voor dat je in de voorbereidingsmaanden voor de Tweelandenkoers alleen maar rijst en groene thee tot je kunt nemen. Ik zou afhaken! Ook het eten met de zogenaamde chopsticks is niet bevorderlijk. Het duurt namelijk een eeuwigheid (kan ook aan onze techniek liggen) voordat je al je voedsel met twee van die houtjes naar binnen hebt gepropt. Uit onderzoek is gebleken dat het tot je nemen van vele kleine hapjes tijdens een maaltijd ipv het naar binnen schrokken met een lepel of vork, leidt tot een sneller gevoel van verzadiging waardoor je dus nog minder calorieën tot je neemt. Uit eigen ervaring weet ik nu ook dat Loperamide ook je prestaties niet bevordert, maar dat zullen de Vietnamezen niet tot zich nemen denk ik. Wel gebraden hond! Mijn advies aan alle ouders: Laat je kinderen lekker in zandbak spelen, zodat ze later nog eens naar Azië op vakantie kunnen!!

5. Honden!! In Vietnam, maar vooral in China hebben we nogal wat confrontaties gehad met enkele valse krenge. Ondanks het feit dat een grommende Pekinees (een understatement uiteraard) wel enige prestatiedrang in een mens naar boven kan brengen, was de stress die het proberen voor te blijven van zo'n blaffertje met zich meebracht niet echt bevorderlijk voor de moraal. Waar we in het begin een hondje aan het spit nogal zielig vonden, kregen we steeds meer sympathie voor dit culinaire hoogstandje. Uiteindelijk hebben we zo'n "sateetje Rabies" toch maar links laten liggen.

Na 3 weken fietsen (met enkele uitstapjes naar toeristische plaatsen) hadden we dan toch de Chinese grens bereikt. En vanaf dat moment was het gedaan met het volgen van de bordjes, aangezien uiteraard alles in Chinese tekens wordt aangeduid. Ik kan iedere vakantiefietser die naar China op vakantie gaat aanraden om een zogenaamd Point-It boekje mee te nemen, waarop je kunt aanwijzen wat je wilt hebben. Bij ons was de toilet-rol het meest aangewezen product! Wij zijn tot de conclusie gekomen dat China een vies land is. Waar wij eigenlijk alleen roggelen en spugen tijdens een extreme inspanning op bijvoorbeeld de Eyseren-Bos weg, vinden Chinezen een lift in een 4-sterren hotel ook een geschikte locatie. De vloeren in restaurants zijn ook een geliefd doelwit. Zowel mannen als vrouwen maken zich schuldig aan deze, in onze ogen, nogal ranzige manier van je gok legen. Maar ik heb begrepen dat voor de Spelen van 2008 in Peking enige gedragsregels zullen worden ingevoerd. Ik ben benieuwd!

Kunming is wel weer een alleraardigste stad. Redelijk schoon en vele mooie plaatsen om te bekijken. Interessant zijn de vele parkjes waar hoogbejaarden aan Thai-Chi doen. Sommigen hanteren daarbij zelfs een zwaard! Ik weet al een mooi kadootje voor mijn Oma als ze jarig is.

Uiteindelijk hebben we 1232,7 km gefietst met vele hoogtemeters. Het was een zeer geslaagde vakantie met als bonus: Ik ben 5 kilo afgevallen! Kijken of we dat gewicht kunnen vasthouden tijdens de winter zodat ik volgend jaar met een ideaal klimgewicht kan acteren op het introkamp. Nu eerst een patatje!....;)

Matthijs Raaben

"Hij is in 15 minuten toch weer thuis."
Jentzen over de prestaties van Vis op de NEB.

"Dan fietst hij wel erg snel naar huis."
Sjaak heeft zo zijn eigen mening over de NEB-prestaties van Vis.

"Ik zal zorgen dat er een pan boer'nkool met worst klaar staat. De ontgroening laat ik aan Ridderbos over."

De Berk maakt de agenda voor de eerste redactievergadering van het 'nieuwe' Buitenblad. Gelukkig voor de beide Jaspers moest Chris achteraf verstek laten gaan wegens ziekte.

"Ik zie straks door de spam de porno niet meer!"
Jasper H. is bang dat mails van de Buitenblad-redactie hem van zijn dagelijkse bezigheden afhouden.

Jentzen: *"Het wordt tijd om Mary Rose eens goed te pakken."*

Jacques: *"Waarom Mary Rose?"*

Jentzen: *"Jolien wordt al genoeg genaaid."*

Jasper H. heeft snode plannen met de bestuursvrouwen.

"Ik doe Sjoerd wel."

Jasper H. maakt opnieuw onomwonden duidelijk waar zijn prioriteiten liggen.

"Dat is meer iets voor kleine stoute kindertjes."
Jasper V. over... tsja...

"Dat kunnen jullie me niet aandoen!"

Nogmaals Jasper V., wanneer hij doorheeft dat voorgaande quote in het Buitenblad terecht gaat komen.

Het rondje mededelingen tijdens de meest recente sponsorcommissievergadering verloopt, laten we zeggen, wat rommelig, omdat Mary Rose tegelijkertijd een negerzoen aan het eten is. De anders altijd zo lieve, zorgzame en goedmoedige Myrte is dit maal genadeloos:

"Ik vind dat je te veel eet!"

"Daar ben ik naar de WC geweest!"

Nogmaals Myrte, wederom tijdens de sponsorcommissievergadering wanneer Joost uitlegt waar de volgende vergadering wordt gehouden.

"Eemland heeft gewoon een betere verzorging buiten de koersen om... En een beter dopingprogramma."

Danny vd D. deelt zijn geheim met Jasper V. tijdens de zaterdagtraining.

"Maar de Yap Yum wordt toch gesloten?"

Jasper V. heeft zo zijn twijfels of Eemland volgend seizoen nog steeds kan profiteren van de 'betere verzorging'.

Maar misschien dat hij eerst eens aan zijn eigen prestaties moet werken?

Quotes

"Het douchen vind ik eigenlijk het leukst."

Sjaak is openhartig over de échte reden om te gaan spinnen.

"Ik word Myrte!"

Mary Rose bedoelt dat ze Myrte opvolgt als PR/Sponsorsecretaris.

"If you can't join them, beat them."

Sjaak maakt nieuwe toekomstplannen na zijn afwijzing bij de recherche.

"Hoe mooi die benen ook zijn... waar ze ophouden is het toch allemaal kut."

Jasper Hentzen in een vertrouwelijk gesprek met zelfbenoemd Casanova dhr. H.C. Ridderbos.

"Bovendien vinden wij de grapjes over piemels en anale sex met elkaars moeder wel grappig, hihhi....."

Gezien op de schreeuw; gepost door iemand die zich de 'internetcommissie' noemt, maar zich nog nooit bij de IC heeft gemeld.

"Matthijs naaien is altijd al een hobby van me geweest."

Jasper Hentzen. Ziet u ook een wederkerend thema?

"Je gaat toch niet fietsen met een geladen pistool?!"

Kristian Lievense brengt het bij de film *There's Something About Mary* geleerde in de praktijk.

"Eij boy Raabies, heb je nog spees over in je waggie om dinsdag naar dam-ska te boeken en te rampeneren met die bika???"

De penningmeester heeft zo zijn eigen 'lingo': Daniel wil weten of hij ook nog mee kan met Raaben naar de baan in Sloten; gezien op het forum.

Note van de secretaris.....

We hebben er weer drie nieuwe leden bij: Freek van Polen, Rik Windt en Lian Stouthard.

Alle leden die dit jaar hun lidmaatschap niet hebben betaald zijn uit de ledenlijst gezet, hierdoor hebben we een groot aantal mensen die lid af zijn geworden:

Bart Stiggelbout, Coen van Wezenburg, Diederick Duijvesz, Dirk-Sytse Kootstra, Elza Ketelaars, Eric Baptist, Gerjanne Beijer, Hendrik Mertens, Joeri Zandvliet, Jonathan Vrijma, Justin van Tuil, Karen Oud, Marc Nolden, Martin Weiss, Peter Prop, Pieter Crucq, Pim Huijismans, Roel Rink, Roelof Oomen en Wiebren Santema.

De komende periode hebben we verschillende activiteiten op de agenda staan:

7 December: Licentiehoudersvergadering

9 December: Baandagje

17 December: Sinterkerst

Secretaris

Michael Boogerd is een voormalig Nederlands profwielrenner. Zijn palmares bevat onder andere een Amstel Gold Race (1999), twee Tour-etappes (1996, 2002) en Parijs-Nice (1999). Daarnaast behaalde hij nog vele ereplaatsen in diverse klassiekers. Na het WK 2007 stopte hij definitief als profrenner.

Beste Michael,

Na bijna vijftien jaar komt er een einde aan jouw carrière. Ik zou kunnen beginnen met een opsomming van alle resultaten die je hebt behaalt, maar dat ga ik niet doen. Ten eerste zouden alle lezers dit Buitenblad dan aan de WC-rol hangen of inslaap vallen, en ten tweede kan ik me - zeker van de vroege jaren uit jouw carrière - er toch geen reet van herinneren. De latere jaren kent iedereen eigenlijk wel, dus die zijn ook niet zo boeiend.

Wat wel boeiend is, is waarom jij niet meer wedstrijden hebt gewonnen. Telkens zat je er dichtbij. Maar steeds was het niets. De eeuwige tweede, zo ga jij nu je wielerpensioen in. Maar laten we wel wezen: was het nu werkelijk nodig al deze wedstrijden te verliezen? Ik denk het niet!

Was het nu werkelijk zoveel moeite geweest om even met Harry de Beuker te gaan praten welke muziek je op je oortje moest zetten voor een zware Tourrit? Hij had je kunnen vertellen dat Bob Marley veel beter motiveert dan de verzamelde werken van Erik Breukink. Hij had je ook kunnen laten welke Alpenreuzen je nu wel met je buitenblad had kunnen bedwingen.

Had je voor een tijdrit beter niet heel even bij onze tijdritkampioen Stefan Blom langs kunnen gaan? Hij is tegenwoordig dan wel een Eemlander, maar ondanks dat rijdt hij toch al jaren achtereen topresultaten bij elkaar in de zwaar onderschatte Domrenner-tijdritcompetitie.

Was het nu écht teveel moeite even met 'Den Schol' te gaan praten over je trainingsschema? Een paar 'rondjes Houten', of een paar intervaltrainingen hadden misschien nét dat verschil gemaakt. Ook de woensdagavondtraining was zeker geen slechte aanvulling geweest op je trainingen.

Had je niet even voor je materiaalkeuze Kristian kunnen raadplegen? Deze Bike-motion veteraan had ongetwijfeld kunnen helpen je teamfietsie nog nét dat beetje extra te pimpen.

En met de hulp van onze eigen apotheker Maarten Deenen - nog altijd beroemd om zijn nooit-gepubliceerde (geschreven?) columns - had je waarschijnlijk wel in je laatste wedstrijd kunnen starten.

Dat brengt ons op die laatste wedstrijd waar je nooit van start bent gegaan. Waarom heb je eigenlijk nog nooit de Giro di Lombardia gewonnen? Ik had je heus wel wat tips willen geven over de beklimming van de Ghisallo, waarmee je de concurrentie al meteen een stap voor was geweest! Je had het me alleen maar even hoeven vragen...

Al met al: mocht je dan toch nog besluiten aan dat lollige rondje op Curaçao mee te doen, doe me dan een lol en bel effe met Rogier. Zijn ervaring met wielrennen in het Caribisch gebied - ik bedoel maar: Curaçao, Suriname, het is allemaal toch ver weg - verzekert je toch zeker van de overwinning. Mocht je dan alsnog niet winnen, ligt het alleen aan jezelf. Je bent tenslotte niet voor niets de eeuwige tweede.

Met vriendelijke groet,
Jasper Vis